

det enkelte Aars Finanshusholdning gaar tilbage til Skatteyderne, og foreløbig mener jeg, at det rettest bør være til de Skatteydere, som ere haardest bebyrdede, saaledes som jeg har paavist det før. Jeg mener altsaa, at det er rigtigt, at det budgetterede Overskud under en eller anden Form gaar tilbage til Befolkningen. Hvorfor er det rigtigt? Fordi det er en kraftig Spore til Sparommelighed i vor Statshusholdning, en Spore, som vi ganske sikkert i høj Grad trænge til. Man har erfaringsmæssig set, at det virker som en saadan Spore. Man kan indrette det paa forskellige Maader, men det vil virke paa samme Vis. Man kan gøre det som i England, hvor der af Robert Peel indførtes en bevægelig Indkomstskat som en Supplementsskat, idet Indkomstskatten sættes forskelligt for hvert enkelt Aar, saaledes at den supplerede, hvad der manglede i, at Statsindtægterne dækkede Statsudgifterne; først lagdes det øvrige Budget og derefter fastsattes Indkomstskatten. Det er paa en noget lignende Maade, man bærer sig ad i Kjøbenhavns Kommune, eller rettere, saaledes var det oprindelig Meningen, man skulde bære sig ad, men da man nu har naaet den højeste Procent, hvortil Skatten kan ansættes, har den her ophørt at være en saadan Supplementsskat. At en saadan Supplementsskat er en fortræffelig Ting, har tilstrækkelig vist sig i England. Det har der været en mægtig Spore til Sparommelighed, at man ved, at enhver mindre nødvendig Udgift mærkes som et Minus i Skatteydernes Lomme og Besparer derimod som et Plus. Der er intet som bedre bringer en lovgivende Forsamling eller en Regering, til at lægge sig efter Sparommelighed end dette. Jeg tror ogsaa, at det er rigtigt, hvad saa mange fremragende engelske Statsmænd have udtalt, at den tidligere saa stærkt udprægede Tilbøjelighed hos det engelske Folk til uproduktive Udgifter i visse Retninger er væsentlig hæmmet netop ved denne Indkomstskats nye Indretning, og det var ogsaa Robert Peels Mening, at den skulde virke paa den Maade. Dette her er ganske vist noget andet, men Virkningen bliver en noget lignende, hvis det først bliver fast Praksis her i Landet at disponere over Finanslovens Overskud paa den Maade, her er Tale om. Det vilde hæmme Tilbøjeligheden til uproduktive Udgifter, og bewirke, at vi holdt os til det strengt nødvendige, hvad vi kunne have besynderlig godt af paa de fleste Omraader. Thi det at spare, bliver Aar for Aar mere nødvendigt

for et Land som Danmark. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Schørling: Det er ikke saa ganske let at faa det rette Syn paa det foreliggende Lovforslag, thi det sigter mod forskellige Formaal, og paa de forskellige Stadier af dets Behandling er der peget stærkere snart paa et og snart paa et andet Punkt. Det kom frem som en umiddelbar Følge af Aararbejvægelsen sammen med en Del andre Lovforslag, der tilsammen skulde imødefomme de Ønsker, der vare fremsatte paa et da nylig afholdt stort Aararbejde, hvor Programmet fastsattes. Det synes derfor, som om det første og væsentligste Synspunkt, som ogsaa stadigt er gjort gældende mere eller mindre stærkt, siater paa at afhjælpe den paaberaabte Nødstilstand i Landbruget. Da Forslaget var til første Behandling — eller maaske det var ved selve Forelæggelsen, det mindes jeg i dette Øjeblik ikke — fremdrog Ordføreren for Jordbrugerne, det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkreds (Bosjen), i ganske særlig Grad det Tryk, som Udgifterne til Bevøsenet lægger paa Landkommunerne, saaledes at det fremtraadte som det egentlige Hovedformaal med dette Lovforslag at refundere af Statskassen et Beløb, der svarede til, hvad Bejudgisterne faktisk vare. Nu er man i den foreliggende Betænkning i alt Fald for Halvdelen gaaet bort fra denne Betragtning, idet man paa lægger Amtsrepartitionsskondene at afgive Halvdelen af, hvad der skulde tilfalde dem, til Sognekommunerne og særlig peger paa disse Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen og Fattigvæsenet. Det er altsaa et tredje Moment, her er kommet frem. Jeg skal nu tillade mig fort at dvæle ved de forskellige Formaal, der i saa Henseende peges paa, og da først paa dette, at det skulde være Lovforslagets Hensigt at afhjælpe den Nødstilstand, som der paastaas at være for Landbruget for Tiden. Naar jeg siger „paastaas at være“ maa dette ikke opfattes, som om jeg benægter en saadan Nødstilstand; men jeg kan kun ikke erkende, at den er tilstrækkelig dokumenteret. Der foreligger ganske vist mange stærke Klager fra de paagældende enkelte interesserede, men alle vide jo, hvor let saadanne Klager aldeles uvilkaarlig blive mere eller mindre farvede af Øjeblikket; man savner den fornødne Sindstro til at drage en objektiv Sammenligning mellem tidligere Tidens Forhold, som ligge lidt, om end ikke saa meget, fjernt fra det nuværende Øjeblik, og Forholdene, saaledes som de stille sig nu, og det kunde vel nok